

andre lande med en mere fri – såkaldt fri – lukkelov: fri for de store kapitalkæder, men ikke særlig fri for de små specialbutikker eller fri for forbrugerne.

Jeg vil gerne overrække hr. Arne Melchior en artikel fra Berlingske Tidende – som vel ikke er et specielt organ for SF eller dansk fagbevægelse – som refererer, hvordan der er en kraftigt voksende modstand i USA mod den butiksstrukturudvikling, der er i gang, og som betyder, at det er store, store centre uden for byerne, der vokser, med den konsekvens, at forbrugere uden bil får stadig vanskeligere ved at købe ind, med den konsekvens, at luftforureningen bliver øget ganske betydeligt, og med den konsekvens, at landskabsværdier forsvinder, samtidig med at bykerne efterhånden ligger øde hen, og det er den udvikling, som hr. Arne Melchior – uanset hvor lystig han gør sig – er med til at skubbe på i Danmark.

Arne Melchior (CD):

Ja, man kunne jo få lyst til at minde om Kumbels »Den, som kun tar spøg for spøg og alvor kun alvorligt« ..., og så kan I selv resten af den.

Jeg har nu aldrig vidst, at hr. Tommy Dinesen pludselig er blevet så højtidelig, at man ikke kunne være munter, efter at denne sag har stået på dagsordenen nu i et helt år.

Men at sige, at jeg håner fagbevægelsen, det er en usandhed. Jeg kritiserer derimod – og det kunne hr. Tommy Dinesen vist godt høre – at nogle fagforeningsledere anvender millioner af kroner af medlemmernes penge på den måde, som sket er. For det første synes jeg personlig – og det har jeg jo lov til – at det er nogle elendige og ubrugelige annoncer, og det gav jeg også udtryk for, men så takker jeg, fordi man bringer et billede af min partiformand i helsidesannoncer. Jeg synes, at det er kritisabelt, og det vil jeg have lov til; jeg har også været medlem af HK engang, indtil jeg skiftede stilling og ikke fik lov til at være der mere, skønt jeg gerne ville have fortsat. Jeg blev endda fyret fra min stilling, men jeg fik ikke lov til at være i HK mere.

Men jeg mener, det er en hån mod deres medlemmer. De vidste, at det ikke ville flytte en eneste stemme i denne sal, og alligevel øser de de penge ud på den måde. Det synes jeg jeg har lov til at mene. Det er en subjektiv mening, men jeg har den altså.

Og så er jeg slet ikke enig med hr. Jørn Jespersen i, at det er synd for så og så mange. Jeg har ikke engang tid på de her to minutter til at rem-

se alle de personalegrupper op, som har skæve arbejdstider. Og jeg har nemlig belæg for at udtale mig om det, for som jeg refererede forleden dag og derfor ikke kan gentage her, så har jeg studeret denne sag for 25 år siden og lavet en diger rapport om, hvordan det fungerede i Sverige, og det fungerede fremragende. Selv i mindre og mellemstore byer var der køer af folk, der gerne ville have halve arbejdsdage på skæve tider på grund af deres familiemønster, deres livsmønster og deres behov osv. osv. Det skal man slet ikke blande sig i. Jeg tror, jeg citerede forleden dag: Lad de tusinde blomster blomstre, og lad de tusinder af butikker holde åbent, hvis der er belæg for, at de holder åbent; ellers finder de nok ud af at lukke.

Og sammenligningen med Amerika er helt umulig, for der bliver ikke amerikanske tilstande her. Men sammenlign dog med de lande i Europa og herunder altså Sverige, som har mange årtiers erfaringer med det, og hvor det går stille og roligt og til glæde for både udbydere og deres medarbejdere og forbrugere!

Det er ikke nyt land, vi betræder, det er kendte stier. Don't worry, be happy!

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil sige til hr. Arne Melchior, at man kan godt stå og gøre sig morsom over dette, men der er altså nogle, som det går ud over.

Sagen er jo den – jeg var inde på det i går – at Folketingets flertal i sin tid lovede, at hvis HK og arbejdsgiverne kunne blive enige, så ville vi komme med et lovforslag, som lå tæt op ad det, som arbejdsgiverne og arbejdstagerne var enige om. Det skete. Så skete der det, at HK's ledelse tog rundt på møder over hele landet for at argumentere for, at man sagde ja til det, der forelå. Det gjorde de over for medlemmerne, fordi de havde fornemmelsen af, at de kunne stole på det, som var vedtaget af et flertal i Folketinget.

I dag kan de sande, at de møder har været totalt ligegyldige. De har, fordi de troede på Folketinget, stået og sagt nogle ting. De ting lever Folketinget ikke op til. Og det er det, der er humlen i det her, at det er et problem, at man lige pludselig laver ting om, når et flertal her beder om at få lavet noget om, som man er enig om. Det er jo det, der er sket, og det er derfor, jeg synes, det er en trist dag for dansk fagbevægelse, og det er en trist dag for dem, der normalt står for fagbevægelsen i det her land.